

[Lars M. Olsen.]

har krav på omhyggelig overvejelse. Efter de opgørelser, der ledsager lovforslaget, er der vel imidlertid adskilligt, der taler for, at de 4 pct. er en både forsvarlig og rimelig rentesats. Nogle vil måske mene, at satsen er for lav, og at den f. eks. ikke modsvarer den indkomstpøolitik, som visse samfundsgrupper har ført i krigs- og efterkrigsårene. Der er naturligvis, når man ser på tallene i hvert fald for visse selskabers dividenders størrelse under og efter krigen, et gran af sandhed i denne betragtning. På den anden side må man jo også have lov til at fremholde, at hovedbetragtningen for indkomstreguleringer for arbejdere og funktionærer m. fl. har været den, at alle grupper skulle have en mulighed for at få et vist minimumsbehov dækket. Endelig må det jo heller ikke glemmes, at det ved andre former for pengeanbringelse såvel under krigen som i størstedelen af perioden efter krigen ikke har været muligt at opnå højere rente end den, lovforslaget omtaler.

Undersøger man endvidere tiåret for 1936 eller deromkring for de dagligt noterede aktier, må man komme til det skøn, at der ved indførelsen af de nye bestemmelser ikke vil ske nogen væsentlig ændring i selskabernes udbytter, sammenholdt med tiåret for 1936—37.

Af lovforslaget fremgår det endvidere, at der til udbetaling af udbytter kun må anvendes det i hvert af de i loven omtalte regnskabsår indtjente overskud. Uden denne bestemmelse ville der sikkert komme mange krav fra aktionærernes side om at få del i de under krigen og senere opsparede kapitaler, og dette ville igen betyde et øget forbrug og modvirke de almindelige bestræbelser for forbrugsindskrænkning.

Det kan muligvis synes unødigt hårdt at ville begrænse aktionærernes — som et blad skrev forleden dag — velerhvervede ret til frit at disponere over de i krigsårene opsparede reserver. Jeg tror imidlertid på den anden side, at man i adskillige aktieselskabers ledelse gerne ser denne bestemmelse eller i hvert fald en vis begrænsning indføjet i loven for dermed på forhånd at være forskånet for vidtgående krav om større udbetalinger fra aktionærernes side. Derimod kan handelsministeren give selskaberne tilladelse til at disponere over konjunktur fonden, når de frigjorte beløb anvendes til nødvendig investering, herunder udvidelse, ombygning, indkøb af maskiner o. lign.

Lovens løbetid er foreslået fastsat til to år, en bestemmelse, som jo må ses i sammenhæng med ønsket om at få et så pålideligt grundlag til bedømmelse af den nye lovs betydning som muligt.

Set under eet indeholder det nye lovforslag således lempelser, sammenholdt med den gældende lov, selvom vi naturligvis også kan komme ud for undtagelser. Det er ikke mit partis opfattelse, at vi skal bevare denne lovgivning for tid og evighed, men vi er i hvert fald af den mening, at de kredse har uret, der påstår, at lovgivning af denne art i dag er overflødig. Det er vistnok en for enkel udlægning.

Sammenligner vi forholdene i dag med 20-ernes, er der anledning for os til at udvise forsigtighed og sund omtanke. Vel skal vi slække den omhandlede lovgivning, men vi skal ikke slippe grebet. Indtil nu er vi ganske vist kommet langt bedre gennem vore efterkrigstidsvanskeligheder, end man — som før nævnt — gjorde det i 20erne, men det skyldes aldeles overvejende, at man fra lovgivningens side ikke har villet tillade de samme økonomiske udskejelser, som 20erne var så rige på.

Vi har hidtil her i dette høje ting stort set været nogenlunde enige om berettigelsen af en udbyttebegrænsning. Vi bør sikkert endnu et stykke tid fremover bevare denne fællesbedømmelse. En pludselig ophævelse af denne lovgivning ville uden tvivl få alvorlige og uønskede følger. Jeg har naturligvis bemærket den betydelige uvilje, som visse blade og kredse, og for så vidt også partier, allerede har lagt for dagen i bedømmelsen af det nye lovforslag. Imidlertid er det som nævnt mit partis opfattelse, at øjeblikket ikke er inde til at lade kræfternes frie spil råde på dette felt. Naturligvis kan det være fristende at hengive sig til visse partipolitiske spekulationer omkring denne lov, men indtil videre vil jeg alligevel tro, at den rent saglige begrundelse vil tale for bevarelsen af en vis udbyttebegrænsning, og at denne saglige begrundelse vil vise sig at være lovens modstandere for stærk.

Enkeltheder i lovforslaget kan der naturligvis være uenighed om, men mit parti håber, at vi, i hvert fald i hovedsynspunkterne, må kunne finde frem til en fælles indstilling. Jeg tilsiger på mit partis vegne en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Axel Kristensen: Da vi i forrige samling drøftede udbyttebegrænsning, udtalte jeg som ordfører for mit parti et ønske om at komme helt væk fra denne lovgivning, og efter at den højtærede statsminister nu gen-